

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 954/2025
02.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља "Др Младен Стојановић" из Бачке Паланке, чији су пуномоћници Никола Јовић и Васкрсије Југовић, адвокати из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/24 од 14.11.2024. године, у седници одржаној 02.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/24 од 14.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/24 од 14.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 90/2023 од 02.07.2024. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиље делимично усваја. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиљи за период од 28.06.2022. године до 30.09.2022. године исплати износ од 11.094,00 динара, на име припадајућих трошкова за долазак и одлазак са рада – градски превоз у ..., са законском затезном каматом од 18.04.2024. године до исплате и износ од 2.484,57 динара по основу обрачунате законске затезне камате на неисплаћени износ до 17.04.2024. године. Ставом трећим изреке, преко досуђеног износа од 11.094,00 динара на име трошкова за долазак и одлазак са рада за градски превоз у ..., па до траженог од 11.314,00 динара, преко досуђене законске затезне камате на главницу потраживања почев од 18.04.2024. године па до тражене, почев од 17.04.2024. године, као и преко досуђеног износа од 2.484,57 динара на име обрачунате законске затезне камате па до тражене од 2.513,58 динара, тужбени захтев тужиље је одбијен, као неоснован. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 93.687,252 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке па

до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је предлог тужиље за ослобађање од плаћања судских такси.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 1577/24 од 14.11.2024. године, одбио као неосноване жалбе парничних странака и потврдио пресуду Основног суда у Бачкој Паланци П1 90/2023 од 02.07.2024. године у усвјајајућем и одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и у делу одлуке о накнади трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиље.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за градски превоз у ... за период од 28.06.2022. године до 30.09.2022. године. Побижани део одлуке којом је тужбени захтев тужиље делимично одбијен заснован је на примени правила о терету доказивања у смислу одредбе члана 228., у вези члана 8. Закона о парничном поступку, на основу утврђеног чињеничног стања да је тужиља, која је становала у ..., а радила у Бачкој Паланци, на посао долазила коришћењем сопственог аутомобила имајући у виду да јој послодавац није обезбедио превоз, при чему је она имала могућност да купи дневну повратну карту која омогућује коришћење превоза у току дана у два смера по повољнијој цени од цене појединачних карата за оба смера. Тужиља у ревизији указује на другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом, међутим, у конкретном случају то није од утицаја на потребу уједначавања судске праксе, имајући у виду да се одлуке у тим парницама не заснивају на истом чињеничном стању као у овој парници и да је побијана одлука донета применом правила о терету доказивања, а да погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање није разлог за изјављивање посебне ревизије, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужила је поднела 08.05.2023. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 249.01 динар.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа (код којих је ревизија увек дозвољена), а да побијана вредност предмета имовинскоправног спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиле није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић